

Φτου κι απ' την αρχή! Με μια πρωτοφανή απόφασή του το Εφετείο Πειραιώς εξαφάνισε, διέγραψε και ανακάθισε όσα συνέβησαν από το 2012 και μετά –ακόμη και τις δικές του αποφάσεις–, και επανεκδίκασε τις αγωγές του Δήμου Θήρας, τις οποίες απέρριψε χωρίς να υπεισέλθει στην ουσία, ως «τύποις» απαράδεκτες. Μετά από ένα 15ετές δικαστικό θρήνηρ, η υπόθεση SEA DIAMOND ξαναγυρίζει εκεί απ' όπου ξεκίνησε: Στις 6 Απριλίου του 2007!

SEA DIAMOND Διά ταύτα

Στις 5 και 22 Μαρτίου 2012 ο Δήμος Θήρας κατέθεσε δύο αγωγές. Με την πρώτη ζητούσε από τις εταιρείες (πλοιοκτήτρια, τεχνικής διαχείρισης, εφοπλισμού), καθώς και από τον αλληλασφαλιστικό οργανισμό P&I Club την ανέλκυση του SEA DIAMOND ή προκαταβολή 80.000.000 ευρώ στον ίδιο ή το Δημόσιο, προκειμένου να αναλάβουν εκείνοι την ανέλκυση. Με τη δεύτερη ζητούσε από τις ίδιες εταιρείες και τρία φυσικά πρόσωπα (πλοίαρχο και τεχνικούς διευθυντές) αποζημίωση 10.000.000 ευρώ για ηθική βλάβη. Με την απόφαση 464/28/1/2014 το Πολυμελές Πρωτοδικείο Πειραιώς-Τμήμα Ναυτικών Διαφορών έκρινε νόμιμες τις δύο αγωγές και επέβαλε στις εναγόμενες εταιρείες την ανέλκυση του ναυαγίου, σε όλους δε τους εναγόμενους την καταβολή αποζημίωσης για ηθική

βλάβη, προς τον Δήμο Θήρας 8.000.000 ευρώ και προς το Ελληνικό Δημόσιο 6.000.000 ευρώ. Το δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτες τις δύο αγωγές που αφορούσαν το P&I Club, ενώ επίσης επέβαλε στους εναγόμενους και την καταβολή των δικαστικών εξόδων, που τα προσδιόρισε σε 450 ευρώ και 183.000 ευρώ αντίστοιχα.

Στις 6 Μαρτίου 2014 οι «ηττηθέντες» άσκησαν έφεση με την οποία ζητούσαν την εξαφάνιση της απόφασης, την επανεκδίκαση και απόρριψη των αγωγών του Δήμου Θήρας ή την αποδοχή μόνο της δεύτερης με μικρότερο ποσό. Δηλαδή πρότειναν συμβιβασμό στον Δήμο Θήρας, που εκ των πραγμάτων φαίνεται ότι δεν έγινε αποδεκτός. Με τη μη οριστική απόφαση 51/2017 το Εφετείο Πειραιώς αποφάσισε την αναβολή της εκδίκασης της έφεσης, επειδή έκρινε ότι ήταν αναγκαίες επιπλέον δύο πραγματο-

γνωμοσύνες: α) για την πρακτική δυνατότητα και το κόστος ανέλκυσης του ναυαγίου και β) για την ύπαρξη συνεχιζόμενης ρύπανσης ή μη (δηλαδή όχι αυτής που προκλήθηκε με το ναυαγίο, αλλά αυτής που τυχόν συνεχιζόταν δέκα χρόνια μετά τη βύθιση). Με την ίδια απόφαση το Εφετείο διόρισε τέσσερις πραγματογνώμονες, δύο για κάθε πραγματογνωμοσύνη, και μάλιστα καθηγητές ΑΕΙ εκτός του καταλόγου πραγματογνώμων του Εφετείου, προκειμένου οι πραγματογνωμοσύνες να έχουν μεγαλύτερο κύρος. Πλην όμως: «Ατυχώς οι διορισθέντες πραγματογνώμονες, επικαλούμενοι το γεγονός ότι τα γνωστικά αντικείμενα τα οποία διδάσκουν στο ανωτέρω ΑΕΙ αφίσταται των αντικειμένων των πραγματογνωμοσυνών, αποποιήθηκαν τον διορισμό τους». Στις 20 Ιουλίου 2017 ο Δήμος Θήρας κατέθεσε αίτηση ανάρτησης της παραπάνω απόφασης. Ζήτησε δηλαδή να μη γί-

νουν οι πραγματογνωμοσύνες και να προχωρήσει χωρίς αυτές η εκδίκαση της έφεσης, επειδή μεταξύ άλλων: α) λόγω του υψηλού κόστους διενέργειας της πρώτης πραγματογνωμοσύνης ήταν αδύνατον τόσο ο Δήμος και το Δημοτικό Λιμενικό Ταμείο όσο και το Ελληνικό Δημόσιο να αναλάβουν πρωτοβουλία για την πραγματοποίησή της, β) για το αντικείμενο της δεύτερης υφίσταται δεδικασμένο, απορρέον από την υπ' αρ. 515/2016 (ποινική) απόφαση του Αρείου Πάγου. Με την απόφαση 372/2018 το δικαστήριο απέρριψε την εν λόγω αίτηση του Δήμου Θήρας και με την 373/2018 διόρισε τέσσερις ιδιώτες πραγματογνώμονες από τον κατάλογο του Εφετείου, στη θέση των καθηγητών που αρνήθηκαν. Οι πραγματογνώμονες αυτοί ορκίστηκαν στις 6 Δεκεμβρίου 2018, με προθεσμία υποβολής της πραγματογνωμοσύνης έως τις 6 Αυγούστου 2019. ➤